

— Какъвъ е той?

— Тоестъ, не сме го виждали — замънка смутенъ ханджиятъ, — но сме чували за него... И ние, като сме при гората, не сме на онай край на свѣта я!

— Какъвъ човѣкъ е той? — попита недовѣрчивия докторъ Джанъ-Джанъ.

— Кой? докторъ Джанъ-Джанъ ли?

— Да.

— Какъ, голѣмъ човѣкъ! И тука — питай когото щешъ — сѣки го знае... И мойтъ дѣца го знаятъ... И най-малкия Стефанъ — той е въ четвърто отдѣление сега!

На докторъ Джанъ-Джана свѣтна лицето отъ удволствие.

— Значи, помисли си той, моята популярностъ е прогърмѣла въ това затънено село, когато столицата ме игнорира.

Ханджиятъ прибави:

— Лани, когато азъ бѣхъ въ София, той доходи и се окжпа при водопада... Тогава проби и циреятъ на нашъ Стефана.

Ханджиятъ не забѣлѣжи свирѣпия погледъ на гостаси, защото самъ фърляше такъвъ на чершафа му, дѣто цървеницитѣ пряхахъ митингъ.

— Какво желаете още, господине?

— Желая да ме оставите самъ, отговори навхсено докторъ Джанъ-Джанъ.

Щомъ ханджиятъ излѣзе, докторъ Джанъ-Джанъ заключи вратата, извади съ мрачна рѣшителностъ изъ пазвата си единъ...

*
* * *

Но защо да разказвамъ тая трагическа история? Защо живота да бѣде пѣленъ съ отчаянни борби, съ злочести нравственни катастрофи, съ горчиви разочарования?